

Comenius - projekt

2011. október 3-tól 8-ig szerencsém volt részt venni a nemzetközi Comenius-projektben, aminek idén két német város, Münster és Bremerhaven adott otthont. Iskolánkat képviselte a tantestületből Veres Pál igazgató úr, Kéri Krisztina és Kéri Henriett tanárnő, tanulói részről pedig velem együtt 7 földesista diák.

Október 3-án reggel mindannyian nagyon korán keltünk, hogy elérjük a Budapestről induló repülőgépet. Átszállással utaztunk, így végül délután 2 óra körül értünk Münsterbe, ahol elfoglalhattuk szobáinkat a festői Aa-tó partján fekvő ifjúsági szállóban. Nem sok időnk volt berendezkedni, városnézésre indultunk. A münsteri születésű idegenvezető minden apró érdekességet megmutatott nekünk a városban, amiben tökéletesen ötvöződött a középkor és a modern világ hangulata. Nekünk, magyar diákoknak nagyon meglepő volt, hogy leginkább kerékpárosokkal találkoztunk az utcákon. Mint kiderült ez Münster egyik nevezetessége, a lakosok rendkívül büszkék környezet tudatosságukra. Talán ez volt az oka annak is, hogy ebben a városban rendezték meg az idei találkozót, aminek központi témája a Földet fenyegető klímaváltozás volt.

Másnap a helyi testvériskolában, az Overberg-Kolleg-ban mindannyian részt vettünk a tiszteletünkre rendezett előadáson, ahol német vendéglátóink köszöntöttek minket beszédek és egy színi előadás formájában. Ezután részt vettünk az első workshopon, ahol különböző környezeti problémákra figyelmeztető plakátokat kellett készítenünk és ez alatt elkezdhattunk ismerkedni a többi nemzet diákjaival. Ez a nap az izgatottság jegyében telt mivel tudtuk, este elő kell adnunk prezentációnkat és táncműsorunkat, amire még itthon készültünk fel. A fogadás azonban félelmeink ellenére remek hangulatban telt el és előadásunk elnyerte külföldi társaink tetszését.

Szerdán délelőtt a münsteri iskolában részt vettünk a második workshopon is, amelyen a fő cél a csapatmunka volt. Közösén próbáltunk megoldásokat találni a környezetet rongáló általános, mindenkit érintő problémákra. Délutánunk ismét az utazás jegyében telt, mind a hat ország diákjai és tanárai buszra szálltak és elindultunk Bremerhaven felé, amely következő szállásunk helyszíne volt. Útközben egy városnézés erejéig megálltunk Brémában, a Brémai muzikusok mese szülővárosában. Őszintén mondhatom, hogy sokunk kedvenc napja a **csütörtök** volt, amikor is bebarangolhattuk a nyolcadik hosszúsági fok mentén az egész világot. Persze nem szó szerint. A délelőttöt a bremerhaveni Klímaházban töltöttük, ahol a Föld számos táját bejártuk, Svájctól egészen az Antarktiszig. Kirándulásunk azonban nem pusztán szórakozás volt, minden országnak prezentációt kellett összeállítania egy adott területről. Megkaptuk a szempontokat és azonnal indult a lázas keresgélés a különböző információk után. A mi témánk Szamoa volt, prezentációnkat elő is kellett adnunk vacsora után. Ezt megelőzően buszról szemlélhettük meg Németország egyik legnagyobb kikötőjét Bremerhavenben.

Pénteken már keserű szájjal vettünk részt a szervezett programokon, mert tudtuk közeledik a búcsú pillanata. Mindannyian gumicsizmát húztunk és végigjártuk a tenger part azon részét, ahol a víz csak bokáig ért. Apró élőlények után kutattunk a homokban, miközben vékony kabátjainkban próbáltunk alkalmazkodni az óceáni éghajlathoz. Búcsúesténken az „Utolsó kocsma New York előtt”-ben vacsoráztunk. Ez a hely különleges szerepet tölt be a városlakók szívében, ugyanis minden német katona ide tért be utoljára, mielőtt felszállt volna a New Yorkba induló hajóra. A hely különlegessége, hogy mindent pontosan ugyanúgy őriztek meg, mint akkoriban volt, a bútorokat és a díszítőelemeket egyaránt.

Elérkezett **az utolsó nap**, hazaindulásunk pillanata, aminek többségünk nem igazán örült. Nem akartuk otthagyni a különleges német városokat, amikhez most már annyi szép emlékünkhöz fűződött.

Korán reggel indultak a vonatok és mindenkié más időpontban. Vonatra, buszra, majd repülőre szálltunk és csak az éjszakai órákban érkeztünk haza.

Azt hiszem, őszintén mondhatom, hogy mindannyian rendkívül élvezték az utazást és maradtunk volna még, ha megtehetjük. Persze a projekt igazi érdekességét a többi ország képviselői adták, hogy megismerkedhettünk velük és szokásaikkal, kultúrájukkal. A velük való találkozás rengeteget formált a gondolkodásomon. Törökország, Németország, Csehország, Lengyelország és Franciaország, mindegyikből kaphattunk egy kis darabot. Már mindannyian otthon vagyunk valahol Európában, de reménykedünk a viszontlátásban. Elmondhatatlanul hálás vagyok, hogy része lehettem ennek az utazásnak és életem egyik legjobb élményét kaptam, amire mindig emlékezni fogok.

Köszönök mindent!

Németh Gréta

11.B